

И майката зачиркала жално, прѣжално. Отъ дупката на съсѣдното дърво изведнажъ се зачулъ страхливъ гласъ :

— Киви, киви!

— Ахъ, ти ли си, миличко! — радостно извикала майката, като видѣло подадената изъ дупката главичка на своето дѣтенце. — Азъ си помислихъ, че свраката те е изяла.

— Азъ се скрихъ отъ нея, отговорило то.

— Умно си ти, мое миличко! похвалила го майка му.

II.

Дошла есенъ. Всички прѣлетни птици се готвѣли за пѣть къмъ топлитѣ страни.

Въ сѣмейството на нашитѣ сипки настанало смущение: родителитѣ не знаели, що да сторятъ съ слабото си дѣтенце.

— Нека остане да зимува тукъ, — рѣшилъ бащата — ето тукъ оставатъ да зимуватъ синигеритѣ, ще прѣзимува и то. — Не може долетѣ до топлитѣ страни, — ще загине изъ пѣтя.

Ала слабото птиченце никакъ не се съгласявало да остане, и най-сетнѣ родителитѣ му склонили да иде и то.

III.

Тръгнали сипкитѣ да пжтуватъ. Летѣли тѣ надъ поля и гори, села и градове, додѣто стигнали до морето. На морския брѣгъ настигнали щъркелитѣ, ластовичкитѣ, чучулигитѣ и други прѣлетни птици. Всички отпочивали, прѣди да прѣминатъ морето.

Гледай, колко е голѣмо морето, казалъ бащата на дѣтето си, слабото сипче. Ти не ще можешъ го прѣмина.

Слабото птиченце не отговорило, само навело омърлушено главичка.

Най-послѣ птицитѣ се надигнали и полетѣли. Нашитѣ сипки хврѣкнали прѣзъ другитѣ сипки, едва ли не наредъ съ чучулигитѣ. Бащата билъ много доволенъ, че слабата имъ рожбица се съгласила да остане.